

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 261/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť V. T., H., zastúpenej advokátkou JUDr. D. T., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a na súdne konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 4 T 23/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. T. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. mája 2011 osobne do podateľne doručená sťažnosť V. T., H. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a na súdne konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4 T 23/2011.

Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením z 20. septembra 2010 bolo vznesené obvinenie proti S. K. (ďalej len „obvinený“) za prečin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a) a ods. 4 Trestného zákona na tom základe, že si obvinený 19. marca 2007 požičal od sťažovateľky ako poškodenej 4 milióny Sk, následne toho istého dňa vystavil na túto sumu zmenku v prospech sťažovateľky splatnú 19. júna 2007, dosiaľ sťažovateľke požičané peniaze nevrátil, pričom darovacou zmluvou previedol svoj rodinný dom na syna a obchodné podiely v dvoch firmách na manželku. Robil teda také úkony týkajúce sa jeho majetku, ktorých výsledkom bolo alebo malo byť to, že v prípade uplatňovania si pohľadávok voči nemu a v konečnom dôsledku aj v exekučnom konaní nebude vlastníkom majetku, z ktorého by tieto jeho záväzky mohli byť uspokojené. Tým spôsobil sťažovateľke škodu vo výške 4 milióny Sk (132 775,67 €). Po skončení prípravného konania podal prokurátor okresnému súdu návrh na konanie o dohode o vine a treste. Na verejnom zasadnutí okresného súdu 25. februára 2011 sa obvinený priznal k spáchaniu skutku v plnom rozsahu, pričom prokurátor v rámci dohody navrhol uložiť obvinenému trest odňatia slobody v trvaní jedného roka s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov a zároveň, keďže nedošlo k dohode o náhrade škody medzi obvineným a sťažovateľkou, prokurátor navrhol, aby okresný súd sťažovateľku odkázal s jej nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Na ďalšom verejnom zasadnutí okresného súdu 9. marca 2011, keď vyšlo najavo, že nedošlo k uzavretiu dohody o škode a jej náhrade, zákonná sudkyňa vyjadrila názor (ktorý zo zápisnice z verejného zasadnutia nevyplýva), podľa ktorého predloženú dohodu o vine a treste nemožno schváliť, kým nedôjde k dohode medzi obvineným a sťažovateľkou o škode a spôsobe jej úhrady. Vyjadrila tiež názor, že navrhovaný trest je neprimerane nízky vzhľadom na výšku škody. Uviedla tiež, že vzhľadom na vysokú škodu sťažovateľku s jej nárokom na náhradu škody neodkáže na občianske súdne konanie. Napokon na ďalšom verejnom zasadnutí konanom 28. marca 2011, hoci k dohode o škode a jej náhrade medzi sťažovateľkou a obvineným nedošlo, okresný súd dohodu o vine a treste schválil a sťažovateľku odkázal s jej nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Stalo sa tak aj napriek tomu, že obvinený na

otázku okresného súdu, či nahradí škodu v rozsahu dohody, odpovedal kladne. Je preto nepochopiteľné, prečo nebol obvinený rozsudkom zaviazaný aj na náhradu škody tak, aby rozsudok mohol byť exekučným titulom. Pritom neboli naplnené zákonné podmienky na odkázanie jej nároku na občianske súdne konanie podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku. V tomto prípade však škoda bola jasne preukázaná a dokonca uznaná. Navyše škoda a jej výška je v tomto prípade absolútnym základom skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa. Rozsudok okresného súdu vykazuje znaky svojvoľného rozhodnutia z dôvodu, že je v rozpore s ustanovením § 288 ods. 1 Trestného poriadku, nemá oporu v zákone a je aj v zjavnom rozpore s vykonaným dokazovaním, z ktorého boli vznik a tiež výška škody jednoznačné. Prieči sa to aj ustálenej súdnej praxi zakazujúcej odkazovať poškodeného v takýchto prípadoch na občianske súdne konanie. Rozhodnutie okresného súdu spôsobilo to, že sťažovateľka bude musieť uplatňovať svoj nárok samostatnou žalobou, čo potrvá určitý čas a znižuje to jej šancu uspokojiť sa z majetku obvineného, ktorý mu ešte ostal. Obvinený tak bude mať dostatok času na zbavenie sa svojho ďalšieho majetku, pričom nárok sťažovateľky sa stane absolútne nevyhnutným. V tejto skutočnosti vidí sťažovateľka aj zbytočné prietahy v konaní spôsobené okresným súdom nezmyselným predĺžením doby, keď dôjde k vydaniu exekučného titulu. Sťažovateľka si uvedomuje, že nejde o klasické prietahy počas prebiehajúceho konania, ale o prietahy pri samotnom domáhaní sa svojho práva na uspokojenie sa ako veriteľa.

Sťažovateľka navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 4 T 23/2011 s tým, aby bol rozsudok okresného súdu z 28. marca 2011 vo výroku o odkázaní sťažovateľky s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie zrušený a vec bola v rozsahu zrušenia vrátená na ďalšie konanie. Požaduje tiež náhradu trov konania vo výške 261,82 €.

Zo zápisnice o verejnom zasadnutí okresného súdu sp. zn. 4 T 23/2011 z 28. marca 2011 vyplýva, že potom, ako prokurátor predniesol znenie dohody o vine a treste (pričom uviedol aj to, že výška spôsobenej škody podľa výroku v dohode o vine a treste je uznaná, a čo sa týka náhrady tejto škody, navrhuje odkázať sťažovateľku na občianske súdne

konanie), obvinený odpovedal na otázky zákonnej sudkyne v zmysle § 333 ods. 3 písm. a) až j) Trestného poriadku. Inter alia kladne odpovedal na otázku, či súhlasí s navrhovaným trestom, trest prijíma, podriadi sa výkonu trestu a nahradí škodu v rozsahu dohody. Právna zástupkyňa sťažovateľky vyjadrila nesúhlas s tým, aby bola sťažovateľka odkázaná so svojim nárokom na občianske súdne konanie. Na to okresný súd podľa § 334 ods. 4 Trestného poriadku schválil dohodu o vine a treste medzi obvineným a prokurátorom.

Z rozsudku okresného súdu sp. zn. 4 T 23/2011 z 28. marca 2011, ktorý sa stal právoplatným toho istého dňa, vyplýva, že obvinený bol uznaný vinným z prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a) a ods. 4 Trestného zákona. Bol za to odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov, pričom podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku bola sťažovateľka ako poškodená odkázaná s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Sťažovateľka právom namieta, že z ustanovenia § 288 ods. 1 Trestného poriadku nevyplýva možnosť, aby v danom prípade bola so svojím nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie, keďže výška škody nie je sporná.

Podľa § 232 ods. 3 druhej vety Trestného poriadku ak nedošlo k dohode o náhrade škody, prokurátor navrhne, aby súd poškodeného odkázal s nárokom na náhradu škody, alebo jej časti na občianske súdne konanie, alebo iné konanie.

Podľa § 334 ods. 1 Trestného poriadku súd môže rozhodovať len o skutku, jeho právnej kvalifikácii, primeranosti trestu, ochrannom opatrení vo vzťahu k obvinenému, ako aj o výroku o náhrade škody v rozsahu uvedenom v návrhu na dohodu o vine a treste, ak obvinený odpovedal na všetky otázky „áno“.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení, ako aj z nesporného skutkového stavu, podľa ktorého sa obvinený v rámci dohody o vine a treste na náhradu škody sťažovateľke

nezaviazal, bol návrh prokurátora odkázať sťažovateľku na občianske súdne konanie v súlade so zákonom a rovnako v súlade so zákonom bolo aj rozhodnutie súdu, ktorým akceptoval procesný návrh prokurátora.

Možno zhrnúť, že hoci okresný súd výrok o náhrade škody nesprávne oprel o ustanovenie § 288 ods. 1 Trestného poriadku, vecne bolo jeho rozhodnutie správne, avšak malo sa opierať o iné ustanovenie Trestného poriadku. Za daného stavu preto nemožno priznať pochybeniu okresného súdu ústavnoprávnu relevanciu.

Namietané porušenie základného práva na súdne konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy opiera sťažovateľka predovšetkým o to, že v rozpore so zákonom bola odkázaná so svojim nárokom na občianske súdne konanie. Keďže táto základná premisa nie je vo svetle už uvedeného akceptovateľná, celá námietka bez ďalšieho musí byť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2011